ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 3ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1984 [1]

Henri de Compte κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Υπόθεση 141/84 R

Περίληψη

Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Αναστολή εκτελέσεως — Προϋποθέσεις χορηγήσεως (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 185· κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 83, παράγραφος 2)

Τα μέτρα, μεταξύ των οποίων η αναστολή εκτελέσεως, που μπορούν να διατάσσονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας μπορούν να ληφθούν κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων εφόσον εκ πρώτης όψεως η λήψη τους δικαιολογείται από τα πραγματικά περιστατικά και το νόμο· εφόσον επείγουν, υπό την έννοια ότι, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, παρίσταται ανάγκη να εκδοθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από τη δικαστική απόφαση επί της ουσίας· τέλος, εφόσον είναι προσωρινά, δηλαδή δεν προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας και δεν κρίνονται ήδη με τα μέτρα αυτά επίδικα νομικά ή πραγματικά ζητήματα ούτε εξουδετερώνουν εκ των προτέρων τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης που θα εκδοθεί αργότερα επί της ουσίας.

Στην υπόθεση 141/84 R,

Henri de Compte, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, 10, avenue Guillaume, εκπροσωπούμενος από τον Gaston Vogel, δικηγόρο Λουξεμβούργου,

αιτών,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλιου, εκπροσωπούμενου από τον H. J. Opitz, γενικό γραμματέα, επικουρούμενο από τον M. Peter, προϊστάμενο του τμήματος νομικών και διοικητικών υποθέσεων, και τον R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλών, avenue

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Montjoie 214, 1180 Βρυξέλλες, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, plateau du Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την αναστολή εκτελέσεως της απόφασης της 24ης Μαΐου 1984, με την οποία ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επέβαλε στον de Compte την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από το βαθμό Α 3, κλιμάκιο 8, στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6.

Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου, κωλυόμενος, ανέθεσε στον πρόεδρο του τρίτου τμήματος την εκδίκαση της υπό κρίση αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

ΔΙΑΤΑΞΗ

Περιστατικά

I — Τα πραγματικά περιστατικά

— Στις 14 Ιανουαρίου 1983, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πληροφόρησε τον de Compte για την ύπαρξη ορισμένων πραγματικών περιστατικών ικανών να κινήσουν εναντίον του την πειθαρχική διαδικασία.

— Στις 28 Ιανουαρίου 1983, ο γενικός διευθυντής διοικήσεως προσωπικού και οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δέχτηκε τον ενδιαφερόμενο σε ακρόαση, σύμφωνα με το άρθρο 87 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

— Στις 13 Απριλίου 1983, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου υπέβαλε στον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (στο εξής: κανονισμός) έκθεση επί των αιτιάσεων εναντίον του de Compte, προϊσταμένου τμήματος ο οποίος ασκούσε καθήκοντα λογιστή του Κοινοβουλίου.

— Κατά την περίοδο από 2 Ιουνίου 1983 έως 10 Φεβρουαρίου 1984, το πειθαρχικό συμβούλιο συνεδρίασε κατ' επανάληψη.

— Στις 10 Φεβρουαρίου 1984 πρότεινε, με τρεις ψήφους υπέρ και δύο κατά, να επιβληθεί στον de Compte η πειθαρχική ποινή της επίπληξης, ενώ τα δύο μειοψηφήσαντα μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου είχαν ζητήσει την άνευ ετέρου απαλλαγή του διωκομένου υπαλλήλου.

— Κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, τελευταία παράγραφος, του παραρτήματος IX του κανονισμού, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου, αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δέχτηκε τον de Compte σε ακρόαση στις 8 Μαρτίου 1984.

— Στις 16 Μαρτίου 1984, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποφάσισε να επιβάλει στον de Compte την πειθαρχική ποινή της παύσης χωρίς μείωση ή έκπτωση από του δικαιώματος συντάξεως.

— Στις 21 Μαρτίου 1984, ο de Compte υπέβαλε στον πρόεδρο του Κοινοβουλίου διοικητική ένσταση, υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού, κατά της απόφασης υποδιβασμού της 16ης Μαρτίου 1984· η ένσταση αυτή συμπληρώθηκε με συμπληρωματική ένσταση της 11ης Απριλίου 1984.

— Στις 10 Απριλίου 1984, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απήλλαξε τον de Compte με μεγάλη πλειοψηφία για το οικονομικό έτος 1981 (επίδικη οικονομική χρήση).

— Στις 24 Μαΐου 1984, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε απάντηση της ένστασης και της συμπληρωματικής ένστασης που του είχε υποβληθεί, αποφάσισε να μετατρέψει την πειθαρχική ποινή της παύσης σε υποδιβασμό στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6. Ως αιτιολογία της απόφασης αυτής αναφέρεται η αιτιολογία στην οποία είχε στηριχτεί η αρχική πειθαρχική ποινή της παύσης.

— Στις 4 Ιουνίου 1984 ο de Compte:

— υπέβαλε ένσταση στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στηριζόμενη στο ότι η απλή αιτιολογία με αναφορά στην αρχική απόφαση παύσεως δεν ήταν πλέον ενδεδειγμένη, εφόσον, εν τω μεταξύ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε απαλλάξει τον de Compte για την επίδικη οικονομική χρήση και αναγνώρισε έτσι ότι η λογιστική του διαχείριση ήταν ορθή και ανεπίληπτη·

— άσκησε προσφυγή επί της ουσίας ενώπιον του Δικαστηρίου με την οποία ζήτησε την ακύρωση της παραπάνω απόφασης της 24ης Μαΐου 19084 περί υποδιβασμού·

— υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζήτησε να αναστα-λεί η εκτέλεση της απόφασης αυτής μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου επί της κυρίας προσφυγής.

— Το άρθρο 91, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ορίζει ότι:

«Κατά παρέκκλιση της παραγράφου 2, ο ενδιαφερόμενος δύναται, αφού διατυπώσει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αίτημα [ένσταση] κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, να προσφύγει αμέσως στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, υπό τον όρο ότι στην εν λόγω προσφυγή επισυνάπτεται αίτηση αναβολής της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή των προσωρινών μέτρων. Στην περίπτωση αυτή η κυρία διαδικασία ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου αναστέλλεται μέχρι να ληφθεί ρητή ή σιωπηρή απορριπτική απόφαση περί του διατυπωθέντος αιτήματος [ενστάσεως].»

— Με απόφαση της 6ης Ιουνίου 1984, ανεστάλη η κύρια διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου μέχρις ότου ληφθεί ρητή ή σιωπηρή απορριπτική απόφαση επί της ενστάσεως.

II — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

1. Η προϋπόθεση του επείγοντος και της ύπαρξης σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας σε περίπτωση άμεσης εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης

α) Ο αιτών προέβαλε τα εξής επιχειρήματα:

— Το επείγον είναι δεδομένο εφόσον η πειθαρχική κύρωση του υποδιβασμού ισχύει από 15 Ιουνίου 1984.

— Στην προκειμένη περίπτωση η εκτέλεση της πειθαρχικής κύρωσης που επιβλήθηκε στον αιτούντα του προκαλεί μηνιαία απώλεια 120 000 βελγικών φράγκων και οδηγεί τον de Compte σε οικονομικό αδιέξοδο.

— Σχετικά ο αιτών επισύναψε σε παράρτημα το λογαριασμό εσόδων και εξόδων του από τον Ιούνιο 1984 σε περίπτωση που δεν ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης· από το λογαριασμό αυτό, χωρίς να ληφθούν καν υπόψη οι ανάγκες της καθημερινής ζωής, προκύπτουν σταθερά έξοδα ύψους ... βελγικών φράγκων για αποδοχές που θα μειωθούν σε ... βελγικά φράγκα, δηλαδή χρεωστικό υπόλοιπο ύψους ... βελγικών φράγκων. Προκύπτει επίσης ότι μεταξύ των σταθερών αυτών εξόδων σημαντικό τμήμα των αποδοχών του de Compte (... βελγικά φράγκα το μήνα) απαιτούνται για την εξόφληση ενυπόθηκων δανείων που έχει συνάψει για την αγορά ή την επισκευή διαφόρων διαμερισμάτων και οικιών που έχει στην κυριότητά του. Ο αιτών ισχυρίζεται ότι η απότομη μείωση του μισθού του δεν του επιτρέπει πλέον να αντιμετωπίσει τις δόσεις που οφείλει να καταβάλλει και προσκομίζει βεβαίωση της Caisse hypothécaire de Luxembourg, της 30ής Μαΐου 1984, με την οποία του ανακοινώθηκε ότι, σε περίπτωση που δεν καταβληθούν οι ληξιπρόθεσμες δόσεις, θα προβεί αμέσως στην αναγκαστική εκποίηση της ακίνητης περιουσίας του.

— Ο αιτών υποστήριξε επίσης ότι η ζημία είναι ανεπανόρθωτη, καθόσον η θέση Α 3 την οποία κατείχε, σε περίπτωση που εκτελεστεί η πειθαρχική ποινή, θα μείνει κενή και υπάρχει ο κίνδυνος να καταληφθεί από άλλο υπάλληλο προτού εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου.

6) Η επιχειρηματολογία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου:

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεωρεί ότι η εκτέλεση του υπό κρίση πειθαρχικού μέτρου δεν είναι τέτοιας φύσης που να προκαλεί στον υπάλληλο ανεπανόρθωτη ζημία. Πράγματι, ο υπάλληλος διατηρείται στην ενεργό υπηρεσία και εισπράττει αποδοχές αντιστοιχούσες στο βαθμό Α7/6, που αποτελούν αξιοπρεπή μισθό στη μισθολογική ιεραρχία.

— Κατά το Κοινοβούλιο, αν γινόταν δεκτή η άποψη του ενδιαφερομένου, αυτό θα σήμαινε ότι κάθε υπάλληλος, στον οποίο επιβάλλεται πειθαρχικό μέτρο που έχει χρηματικές επιπτώσεις, μπορεί να επιτυγχάνει από το Δικαστήριο αναστολή εκτελέσεως του μέτρου αυτού, εφόσον η εφαρμογή του συνεπάγεται πτώση του επιπέδου ζωής του.

— Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρατήρησε επιπλέον ότι ο μηνιαίος λογαριασμός εσόδων και εξόδων που υποβλήθηκε προς υποστήριξη της αίτησης αναστολής δεν αποτελεί απόδειξη για δύο λόγους:

— Θα πρέπει πράγματι να υποτεθεί, κατά πρώτο λόγο, ότι η ακίνητη περιουσία του ενδιαφερομένου είναι η ίδια προσοδοφόρα οπότε καθίσταται δυνατή η εξόφληση, σε κεφάλαιο και τόκους, των δανείων για τα ακίνητα αυτά.

— Μέρος των εξόδων που αναφέρει ο αιτών στο λογαριασμό αφορά την ενίσχυση που καταβάλλει χαριστικά στη θυγατέρα του και στο γαμβρό του, δηλαδή σε συγγενείς του που δεν αποτελούν πλέον μέλη οικογένειάς του.

— Τέλος, το Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι, αν η απόφαση του Δικαστηρίου επί της ουσίας κάνει δεκτά τα αιτήματα του ενδιαφερομένου, αποτέλεσμα της απόφασης αυτής θα είναι να ανακτήσει ο de Compte το βαθμό του και να του επιστραφεί το υπόλοιπο των μισθών του για όλη την περίοδο της εκκρεμοδικίας.

— Επί του δευτέρου επιχειρήματος που προέβαλε ο αιτών σχετικά με τη δυσχέρεια αποκαταστάσεως της ζημίας, το Κοινοβούλιο απάντησε ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ως υπεύθυνη για την

άρτια οργάνωση των υπηρεσιών, δικαιούται οποτεδήποτε να τοποθετεί τους υπαλλήλους της σε οποιαδήποτε θέση αντίστοιχη προς το βαθμό τους, χωρίς οι ενδιαφερόμενοι να μπορούν να προβάλουν αξίωση να παραμείνουν επ' αόριστο τοποθετημένοι στην αρχική τους θέση.

2. Ως προς την ύπαρξη ενός ή περισσοτέρων λόγων δικαιολογούντων εκ πρώτης όψεως τη λήψη του αιτούμενου μέτρου

α) Οι λόγοι που προβάλλει ο αιτών

1. *Λόγοι τυπικής νομιμότητας που αφορούν παρατυπία της πειθαρχικής διαδικασίας*

— Ο de Compte υποστήριξε, πρώτον, ότι κατά την προκαταρκτική ακρόαση, που αποτελεί την αρχική φάση της πειθαρχικής διαδικασίας και προβλέπεται στο άρθρο 87 του Κανονισμού, ένας υπάλληλος, έστω εξουσιοδοτημένος προς τούτο, δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

— Δεύτερον, ο de Compte υποστήριξε ότι κατά τη διαδικασία παραβιάστηκε η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, η οποία αποτελεί γενική αρχή του πειθαρχικού δικαίου και επιβεβαιώνεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος IX του Κανονισμού, εφόσον τα έγγραφα που παρέδωσε στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, κατά την προκαταρκτική ακρόαση, ουδέποτε διαβιβάστηκαν στο πειθαρχικό συμβούλιο.

— Τρίτον, ο αιτών υποστήριξε ότι παραβιάστηκαν επίσης οι αρχές της «κατ' αντιμωλία» διεξαγωγής της διαδικασίας και του σεβασμού των δικαιωμάτων της υπερασπίσεως, διότι το πειθαρχικό συμβούλιο εξέτασε εν απουσία του τρεις μάρτυρες.

— Τέταρτον, ο αιτών επικαλέστηκε παραβίαση της ίδιας αρχής διότι το πειθαρχικό συμβούλιο δεν δέχτηκε να εξετάσει τους μάρτυρες που πρότεινε η υπεράσπιση.

— Πέμπτον, ο de Compte επικαλέστηκε ακόμη παραβίαση της ίδιας αρχής διότι το πειθαρχικό συμβούλιο κακώς αρνήθηκε να αναστείλει τις εργασίες του, ενόσω αναμένονταν τα πορίσματα της διοικητικής έρευνας που διεξήγε η Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού.

— Τέλος, ο αιτών ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 24ης Μαΐου 1984, περί υποβιβασμού στο βαθμό Α 7, είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον η απόφαση αυτή, αντί αιτιολογήσεως, περιορίζεται στο να αναφερθεί στην αιτιολογία της προηγούμενης απόφασης της 16ης Μαρτίου 1984, η οποία ήταν προγενέστερη της απαλλαγής που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και της δημοσίευσης της έκθεσης της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού. Αυτό αποδεικνύει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αγνόησε παντελώς αυτό το σοβαρό και νέο στοιχείο της δικογραφίας και δεν έδωσε καμιά αιτιολογημένη απάντηση στον de Compte, ο οποίος είχε αναπτύξει την ουσία της επιχειρηματολογίας του.

2. *Λόγοι ουσιαστικής νομιμότητας*

— Παραβίαση του κανόνα «non bis in idem», ο οποίος όχι μόνον απαγορεύει την επιβολή δύο πειθαρχικών ποινών για το ίδιο παράπτωμα, αλλά και την κίνηση δύο πειθαρχικών διαδικασιών για τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Ο de Compte όμως φρονεί ότι είχε ήδη μετατεθεί το Μάιο 1982 για πειθαρχικούς λόγους.

— Η απαλλαγή που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 10 Απριλίου 1984 αποστερεί την πειθαρχική ποινή από κάθε νομική βάση.

— Οι έξι κατηγορίες που προσάπτονται στον de Compte βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά που ερμηνεύονται ψευδώς.

— Η ποινή τελεί σε πρόδηλη δυσαναλογία με τη σοβαρότητα των παραβάσεων που διαπιστώθηκαν εις βάρος του de Comptе και αν ακόμη υποτεθούν αποδεδειγμένες, λαμβανομένων υπόψη πολλών ελαφρυντικών περιστάσεων που θα έπρεπε να αναγνωριστούν στον αιτούντα, ιδίως το διοικητικό, υλικό και ανθρώπινο πλαίσιο μέσα στο οποίο ο de Comptе εργαζόταν και το οποίο δεν του επέτρεπε να αναλάβει πλήρως τις ευθύνες που του είχαν ανατεθεί.

6) Στις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο περιορίστηκε στη δήλωση ότι θα απαντούσε στους διάφορους ισχυρισμούς στο πλαίσιο της προσφυγής επί της ουσίας και ότι προς το παρόν θεωρούσε επαρκές να διευκρινίσει ότι:

— αμφισβητεί τις υποτιθέμενες παραβάσεις τύπου που προβάλλει ο αιτών·

— η απαλλαγή που χορηγήθηκε στο λογιστή δεν έχει την έννοια που αυτός της προσδίδει.

III — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι κλήθηκαν προσηκόντως και ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους κατά τη συζήτηση επί των ασφαλιστικών μέτρων στις 2 Ιουλίου 1984.

Σκεπτικό

1 Κατά το άρθρο 185 της Συνθήκης, οι προσφυγές στο Δικαστήριο δεν έχουν αναστολικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο όμως δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως. Δύναται επίσης να διατάξει οποιοδήποτε άλλο αναγκαίο προσωρινό μέτρο.

2 Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αναστολή εκτελέσεως και η απόφαση που διατάσσει προσωρινά μέτρα εξαρτώνται από την ύπαρξη περιστατικών από τα οποία προκύπτει το επείγον και ισχυρισμών που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη των μέτρων αυτών.

3 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μέτρα του είδους αυτού μπορούν να ληφθούν κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, εφόσον δικαιολογείται από τα πραγματικά περιστατικά και το νόμο εκ πρώτης όψεως η λήψη τους· εφόσον επείγουν, υπό την έννοια ότι, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, παρίσταται ανάγκη να εκδοθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από τη δικαστική απόφαση επί της ουσίας· τέλος,

εφόσον είναι προσωρινά, δηλαδή δεν προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας και δεν κρίνονται ήδη με τα μέτρα αυτά επίδικα νομικά ή πραγματικά ζητήματα, ούτε εξουδετερώνουν εκ των προτέρων τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης που θα εκδοθεί αργότερα επί της ουσίας.

Η προϋπόθεση του επείγοντος και η ύπαρξη σοβαρής ζημίας δυνάμενης να αποκατασταθεί δυσχερώς

4 Καταρχήν, η καθαρώς χρηματική ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπανόρθωτη ή έστω ως δυνάμενη να αποκατασταθεί δυσχερώς, εφόσον υποτίθεται ότι μπορεί να καταστεί αντικείμενο μεταγενέστερης χρηματικής αποζημίωσης, όπως έχει κρίνει κατ' επανάληψη το Δικαστήριο (διάταξη της 17. 9. 1974, Velozzi κατά Επιτροπής, 62/74 R, Recueil σ. 895· διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος της 22. 5. 1980, Albini κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, 33/80 R, Recueil σ. 1671). Εναπόκειται πάντως στο δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να εξετάζει τα συγκεκριμένα περιστατικά σε κάθε περίπτωση. Σχετικά, αυτός οφείλει να εκτιμά τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι, σε περίπτωση άμεσης εκτέλεσης της απόφασης της οποίας ζητείται η αναστολή εκτελέσεως, ο αιτών θα υποστεί ανεπανόρθωτες ζημίες που δεν θα μπορούν να αποκατασταθούν, έστω και αν η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, ζημίες οι οποίες, παρά τον προσωρινό χαρακτήρα τους, δεν είναι ανάλογες προς το συμφέρον του οικείου κοινοτικού οργάνου, καθόσον, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, οι αποφάσεις του εκτελούνται και όταν ακόμη προσβάλλονται με προσφυγή (διάταξη της 21. 8. 1980, Reichardt κατά Επιτροπής, 174/80 R, Recueil, σ. 2665).

5 Υπό τις ειδικές περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως, τόσο από την εξέταση των εγγράφων που προσκόμισαν οι διάδικοι, συγκεκριμένα από τα έγγραφα που προσκόμισε ο de Compte προς υποστήριξη της αίτησής του στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όσο και από τη συζήτηση στη διαδικασία αυτή, προκύπτει ότι η πολύ μεγάλη μείωση των αποδοχών του de Compte, που θα επέλθει από την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης, θα εξαναγκάσει τον αιτούντα να προβεί, με ασύμφορους όρους, σε πώληση ακινήτου και να υποστεί επομένως οριστική περιουσιακή ζημία. Πράγματι, έστω και αν αργότερα το Δικαστήριο τον δικαιώσει επί της ουσίας, δεν θα μπορεί πλέον να επανεύρει, με τους ίδιους όρους, τα περιουσιακά στοιχεία που θα έχει κατά τον τρόπο αυτό απολέσει.

6 Επιπλέον, στην προκειμένη περίπτωση, το αιτούμενο μέτρο εμφανίζει το χαρακτήρα επείγοντος. Πράγματι, αφενός, η ποινή του υποβιβασμού άρχισε να ισχύει από τις 15 Ιουνίου 1984· αφετέρου, η σημαντική και άμεση μείωση του μισθού που θα έπρεπε να υποστεί ο αιτών θα τον εξανάγκαζε, όπως ισχυρίστηκε κατά τη συζήτηση χωρίς να αντικρουστεί, να πωλήσει ένα διαμέρισμα το ταχύτερο δυνατό, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις διάφορες ληξιπρόθεσμες δόσεις του.

7 Πρέπει εξάλλου να σημειωθεί, όπως δέχτηκε και το Κοινοβούλιο κατά τη συζήτηση, ότι το να αμειφθεί ο de Compte επί μερικούς ακόμη μήνες, μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου, βάσει του σημερινού του βαθμού Α 3, δεν προκαλεί καμιά βλάβη στην οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας και δεν ενέχει κανένα κίνδυνο ζημίας, διότι το Κοινοβούλιο είναι βέβαιο ότι θα ανακτήσει τα ποσά που θα καταβάλει ενδεχομένως αχρεωστήτως σε περίπτωση που το Δικαστήριο απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως της οποίας έχει επιληφθεί.

8 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι συντρέχει η προϋπόθεση του επείγοντος και της ύπαρξης σοβαρής ζημίας δυνάμενης να αποκατασταθεί δυσχερώς, την οποία θα υφίστατο ο αιτών από την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Ως προς την ύπαρξη λόγων που να δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης απόφασης

9 Διευκρινίζεται εισαγωγικά ότι στο στάδιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων το Κοινοβούλιο δεν απάντησε στους λόγους ακυρώσεως του αιτούντος. Επομένως είναι αδύνατο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων να σχηματιστεί ακριβής γνώμη, βάσει των μέχρι τώρα αποδείξεων, για το υποστατό, την ακρίβεια και το νομικό χαρακτηρισμό των υπό κρίση πραγματικών περιστατικών.

10 Αυτή η σιωπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια τη δημιουργία της εντυπώσεως ότι το Κοινοβούλιο ομολόγησε τους ισχυρισμούς του αιτούντος ούτε, αντιθέτως, τη στέρηση από τον αιτούντα του δικαιώματος να εξεταστεί η αίτησή του περί αναστολής εκτελέσεως με όλη την ενδεδειγμένη προσοχή και επιμέλεια.

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, μπορεί ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων να αρκεστεί στη μνεία περισσοτέρων πραγματικών περιστατικών, από τα οποία αποδεικνύεται ότι η ενώπιόν του συζήτηση εμφάνισε σοβαρότητα και ότι η άποψη του αιτούντος στηρίζεται σε ισχυρά επιχειρήματα. Τα περιστατικά αυτά είναι τα εξής:

1) Το γεγονός ότι το πειθαρχικό συμβούλιο, μετά από εμπεριστατωμένη έρευνα, πρότεινε πολύ ελαφριά ποινή, ενώ η πειθαρχική ποινή που επιβλήθηκε τελικά είναι οπωσδήποτε βαριά.

2) Το γεγονός ότι στις 10 Απριλίου 1984 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κατά πολύ μεγάλη πλειοψηφία, βασίστηκε σε έκθεση της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού και απήλλαξε τον de Compte για την επίδικη διαχειριστική χρήση. Αληθεύει βέβαια ότι η διαδικασία της απαλλαγής, που αφορούσε την εξέταση της κανονικότητας και της ακρίβειας των λογαριασμών, διαφέρει από την πειθαρχική, που αφορούσε την εξέταση της ευθύνης του υπολόγου. Εντούτοις, η Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου εξέτασε λεπτομερώς τη διαχείριση του de Compte και, όσον αφορά τις κύριες κατηγορίες που διατυπώθηκαν εναντίον του, οι κρίσεις που εξέφερε για την ευθύνη του απείχαν πολύ από τις κρίσεις της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.

3) Τέλος, το γεγονός ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή επέδειξε μεγάλη αστάθεια όσον αφορά τη βαρύτητα της ποινής που έπρεπε να επιβληθεί στον αιτούντα. Στις 16 Μαρτίου 1984 επέβαλε την ποινή της παύσης, ενώ στις 24 Μαΐου 1984 τη μετέτρεψε σε υποβιβασμό στο βαθμό Α 7. Η αστάθεια αυτή δημιουργεί σύγχυση στο μέτρο που η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν διευκρίνισε τους λόγους για τη μεταβολή της στάσης της. Πράγματι, η ποινή της 24ης Μαΐου, την οποία αφορά η υπό κρίση αίτηση αναστολής εκτελέσεως, ως προς την αιτιολογία, αρκείται στην παραπομπή απλώς και μόνο στην αιτιολογία στην οποία στηρίχτηκε η αρχική ποινή της παύσης και η οποία είχε διατυπωθεί πριν από την απαλλαγή που χορήγησε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τη δημοσίευση της έκθεσης της Επιτροπής Ελέγχου του Προϋπολογισμού.

12 Τα στοιχεία που προαναφέρθηκαν ουδόλως μπορούν βέβαια να προδικάσουν τη νομιμότητα ή μη της προσβαλλόμενης ποινής. Οδηγούν όμως στη σκέψη ότι ο αιτών επικαλέστηκε τουλάχιστον ένα λόγο που να δικαιολογεί, εκ πρώτης

όψεως, τη λήψη του αιτούμενου μέτρου, υπό την έννοια του άρθρου 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, εφόσον του Κοινοβούλιο δεν έδωσε καμιά απάντηση, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, στους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε ο αιτών.

13 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής εκτελέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Ως προς τα δικαστικά έξοδα πρέπει να γίνει επιφύλαξη επί του παρόντος.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ, κατ' εξουσιοδότηση του προέδρου του Δικαστηρίου,

αποφαινόμενος επί προσωρινών μέτρων,

διατάσσει:

1) Αναστέλλει την εκτέλεση της απόφασης της 24ης Μαρτίου 1984, με την οποία επιβλήθηκε στον de Compte η ποινή του υποβιβασμού στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6, μέχρις εκδόσεως της απόφασης του Δικαστηρίου.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 3 Ιουλίου 1984.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot